

Daniels Bog – nummer et hundrede

Den vedvarende kamp for retfærdiggørelse ved tro: En historisk analyse af frafald i protestantismen

Jeff Pippenger

2024-02-29

Det budskab, som blev frembåret af ældsterne Jones og Waggoner under oprøret i 1888, var budskabet om retfærdiggørelse af tro i sandhed. Frafalden protestantisme hævder, at den retfærdiggørelse, som Kristi død på korset tilvejebringer, dækker et menneske i dets synder, men at hans blod ikke faktisk borttager dets synder. Denne falske lære henlægger syndens fjernelse til det andet komme, hvor syndere da på magisk vis bliver forvandlet. Frafalden protestantisme og siden 1957 officielt også laodikeisk adventisme hævder, at Kristus udelukkende er vor Stedfortræder, men ikke vort Eksempel. Et år før 1888 nedskrev søster White følgende.

“‘Et nyt hjerte vil jeg give jer, og en ny ånd vil jeg lægge i jeres indre.’ Jeg tror af hele mit hjerte, at Guds Ånd er ved at blive trukket tilbage fra verden, og de, som har haft stort lys og store anledninger og ikke har benyttet dem, vil være de første, der bliver ladet tilbage. De har bedrøvet Guds Ånd bort. Satans nuværende virksomhed, idet han virker på hjerter og på menigheder og nationer, burde vække enhver profetistuderende til forfærdelse. Enden er nær. Lad vore menigheder rejse sig. Lad Guds omvendende kraft blive erfaret i de enkelte medlemmers hjerte, og da skal vi se Guds Ånds dybe bevægelse. Blot syndernes forladelse er ikke det eneste resultat af Jesu død. Han bragte det uendelige offer ikke alene for, at synden måtte blive fjernet, men for at den menneskelige natur måtte blive genoprettet, forskønnet på ny, genopbygget af sine ruiner og gjort skikket til Guds nærvær...”

„Kristus er den stige, som Jakob så, hvis fod stod på jorden, og hvis øverste trin nåede de højeste himle. Dette viser den anordnede frelsesvej. Vi skal stige op trin for trin på denne stige. Hvis nogen af os til sidst skal blive frelst, vil det være ved at holde fast ved Jesus som ved trinene på en stige. Kristus er gjort til visdom og retfærdighed, helliggørelse og forløsning for den troende....“

“Der vil komme nogle frygtelige fald blandt dem, som mener, at de står fast, fordi de har sandheden; men de har den ikke, sådan som den er i Jesus. Et øjeblik skødesløshed kan styrte en sjæl ud i uoprettelig undergang. Den ene synd fører til den anden, og den anden baner vejen for en tredje og så fremdeles. Vi må som Guds trofaste sendebud bestandig bønfalde ham om at blive bevaret ved hans kraft. Hvis vi viger blot en tomme fra pligten, er vi i fare for at fortsætte på syndens vej, som ender i fortabelse. Der er håb for enhver af os, men kun på én måde—ved at knytte os til Kristus og anvende al vor kraft for at nå frem til hans karakters fuldkommenhed.”

Denne skinhellige religion, som tager let på synden, og som bestandig dvæler ved Guds kærlighed til synderen, opmuntrer synderen til at tro, at Gud vil frelse ham, mens han fortsætter i synden og ved, at det er synd. Således handler mange, som bekender sig til at tro den

nærværende sandhed. Sandheden holdes adskilt fra deres liv, og det er grunden til, at den ikke har større kraft til at overbevise og omvende sjælen. Der må være en anspændelse af enhver nerve og ånd og muskel for at forlade verden, dens skikke, dens sædvaner og dens moder....

„Hvis I aflægger synden og udøver en levende tro, skal himlens velsignelsers rigdomme være jeres.“ Selected Messages, bog 3, s. 155.

Den frafaldne protestantismes falske »artige-artige religion« blev fastslået som officiel lære ved begyndelsen af adventismens fjerde generation i 1957. Den fremsatte en definition af retfærdiggørelse, der »opmuntrer synderen til at tro, at Gud vil frelse ham, mens han fortsætter i synd«. Korset lærer, at »syndernes forladelse ikke er det eneste resultat af Jesu død«, for »Han bragte det uendelige offer, ikke alene for at synden kunne blive fjernet, men for at den menneskelige natur kunne blive genoprettet, forskønnet på ny, genopbygget fra sine ruiner og gjort skikket til Guds nærvær.«

Oprøret i 1957 viser, at oprørets sæd, som blev sået i 1863, og som derefter spirede frem i 1888, og som siden blev vandet af det forfalskede budskab, repræsenteret ved den bog, der blev udgivet i 1919 (The Doctrine of Christ), til sidst havde frembragt frugten af en åben erklæring om, at den oprindelige „de retfærdiges tro“, repræsenteret ved Habakkuks to tavler, nu var fjernet og erstattet med den fordærvede definition af „retfærdiggørelse ved tro“, som findes i frafalden protestantisme. Den ulydige profet fra Juda var vendt tilbage til spotternes forsamling og havde spist sammen med den løgnagtige profet fra Betel.

Budskabet til menigheden i Laodikea, som først blev fremlagt for milleritternes bevægelse i 1856, og dernæst igen for menigheden i Laodikea i 1888, blev forkastet ved hvert eneste skridt. Dette budskab fra Jones og Waggoner, som ifølge søster White både var budskabet til Laodikea og budskabet om retfærdiggørelse ved tro, blev forkastet under den forudsætning, at de oprørere, som forkastede det, i virkeligheden forsvarede de gamle landemærker! De landemærker, de forsvarede, var et grundlag af deres egen menneskelige konstruktion, som er bygget på sand.

Budskabet om »retfærdiggørelse ved tro«, som blev fremlagt af Jones og Waggoner i 1888, indbefattede kendsgerningen om det sande evangelium, som fastslår, at de, der retfærdiggøres, også helliggøres. Det understregede, at at blive retfærdiggjort vil sige »virkelig« at blive gjort hellig, ikke blot juridisk at blive »erklæret« hellig. Jones' og Waggoners budskab, som Søster White fastslog, at hun havde forkyndt i årevis før oprøret i 1888, fastslår, at når retfærdiggørelse tilregnes, meddeles helliggørelse samtidig.

Det kan ikke være anderledes, for både retfærdiggørelse og helliggørelse fuldbyrdes ved Helligåndens nærvær i den troende. Retfærdiggørelse og helliggørelse er ganske enkelt to ord, der beskriver to elementer i ét værk, som fuldbyrdes i den troende ved Helligåndens nærvær.

Det var selve Moses' budskab, som Koras oprørere forkastede, der igen blev forkastet i 1856, derpå igen i 1888, og siden offentligt stadfæstet som frelsesteologien i laodikeisk adventisme i 1957. Det vedvarende oprør gjorde Gud træt, for folket sagde: „Enhver, som gør ondt, er god i Herrens øjne, og han har behag i dem,“ eller: „Hvor er dommens Gud?“

De sagde: »De, som synder, retfærdiggøres ved Kristi blod, og Gud har velbehag i dem, skønt de fortsætter med at synde.« Dette er det åndelige bedrag, som fremstilles ved budskabet til Laodikea (et folk under dom), for til trods for at Kristus betegner laodikeerne som »elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne«, tror de, at de er »rige og har overflod og mangler intet.« Og i den tilstand er de faktisk på randen af at blive udspøjet af Herrens mund.

De trofaste i den milleritiske historiesforståelse, som havde holdt ud gennem oplevelsen af den første skuffelse i 1844, sådan som de fremstilles ved Jeremias i kapitel femten, vers femten til enogtyve, som de trofaste bygmestre på templet, hvem det var blevet lovet, at dersom de ikke vendte tilbage til „spotternes forsamling“, skulle de blive Guds „mund“, vendte dog tilbage til „spotternes forsamling“ (repræsenteret ved den løgnagtige profet i Betel) og overgik til at blive laodikeere, på grænsen til at blive udspøjet af Guds mund, og de ved det ikke.

Laodikeisk adventismes tilstand den 11. september 2001 blev forudbilledligt fremstillet ved protestanternes tilstand den 11. august 1840. Disse to historier blev forudbilledligt fremstillet ved de ordkløvende jøder, da Helligånden steg ned ved Kristi dåb. I hver af de tre historier blev et tidligere udvalgt folk, og er nu i færd med, at blive forbigået. Pagtens Sendebud skulle på Johannes Døberens tid indgå pagt med dem, som Peter identificerede som en „udvalgt slægt“.

Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:9, 10.

Peter identificerede det nye udvalgte folk i hans tidsalder, hvilket dengang var den kristne kirke. De var blevet udvalgt som en „udvalgt slægt“ i en periode, hvor både Kristus og Johannes Døberen identificerede det tidligere udvalgte folk som en øgleyngel.

Øgleyngel, hvordan kan I tale godt, når I er onde? Thi af hjertets overflod taler munden. Matthæus 12,34.

Den slægt, der forbigås, er en „slægt af øgleyngel“, hvilket er et symbol på Satan — krybdyret i Bibelens profetier. Den slægt, der forbigås, havde udfyldt deres prøvetids bæger, og gennem fire slægtled havde de fæstnet sig i øglens karakter. De havde udviklet en skøges pande. Dette er grunden til, at de femogtyve ældste mænd i Ezekiel kapitel otte er villige til at bøje sig for solen. De havde dannet pavedømmets karakter.

„Den tredje engels budskab er blevet udsendt til verden og advarer menneskene mod at modtage dyrets eller dets billedes mærke på deres pander eller på deres hænder. At modtage dette mærke betyder at komme til den samme beslutning, som dyret har truffet, og at forfægte de samme idéer i direkte modsætning til Guds Ord.“ Review and Herald, 13. juli 1897.

Dyrets mærke er syndens menneskes mærke, som er paven i Rom og Satans jordiske repræsentant. At komme til samme sind som dyret er at komme til samme sind som Satan, der symboliseres som en hugorm.

„For at sikre verdslige fordele og æresbevisninger blev kirken ledt til at søge jordens stormænds gunst og støtte; og efter således at have forkastet Kristus blev den forledt til at yde lydighed mod Satans repræsentant — biskoppen af Rom.“ The Great Controversy, 50.

I den sidste generation af et tidligere udvalgt folk afspejler deres karakter Satans karakter. Den „udvalgte slægt“, som i tidligere tider ikke var Guds folk, bliver udvalgt gennem en proces af prøvelse, udrensning og renselse. De, som består prøvelsesprocessen, bliver udvalgt til at stå i et pagtsforhold til Gud. Herren indgik pagt med den kristne kirke, dernæst igen med milleritisk adventisme, og det gør Han atter med de hundrede fireogfyrre tusinde.

Når Herren indgår pagt med Guds nyligt udvalgte folk (som tidligere ikke var Guds folk), kommer Han til dem som Pagts Budbringer. I hver af de tre beretninger, der opfylder Malakias kapitel tre, er der en budbringer, som baner vejen for Pagts Budbringer. Den første budbringer var Johannes Døberen, som var et forbillede på den anden og tredje budbringer. Den anden budbringer var William Miller. Tilsammen fastlægger de profetiske kendetegn hos Johannes Døberen og William Miller kendetegnene på den budbringer, som baner vejen for Pagts Budbringer, der kommer og indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind.

De tre budbringere, som bereder vejen for Kristus, der er pagts Budbringer, så han pludselig kan komme til sit tempel, illustrerer et værk, som fuldbyrdes i den undersøgende doms tid, og som afsluttes ved den fuldbyrdende dom.

"I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornys. 'På den dag vil jeg slutte en pagt for dem med markens dyr og himlens fugle og jordens kryb; og jeg vil bryde buen og sværdet og krigen bort fra jorden, og jeg vil lade dem bo trygt. Og jeg vil trolove dig med mig for evigt; ja, jeg vil trolove dig med mig i retfærdighed og i dom og i miskundhed og i barmhjertighed. Ja, jeg vil trolove dig med mig i trofasthed, og du skal kende Herren.'"

»Og det skal ske på den dag: Jeg vil høre, siger Herren, jeg vil høre himlene, og de skal høre jorden; og jorden skal høre kornet og vinen og olien; og de skal høre Jizre'el. Og jeg vil så hende for mig i landet; og jeg vil forbarme mig over hende, som ikke havde fundet barmhjertighed; og jeg vil sige til dem, som ikke var mit folk: Du er mit folk; og de skal sige: Du er min Gud.« Hoseas 2:14–23.

“På hin dag ... skal Israels rest og de undslupne af Jakobs hus ... i sandhed støtte sig til Herren, Israels Hellige.’ Esajas 10,20. Fra ‘hver nation og stamme og tungemål og folk’ vil der være nogle, som med glæde vil svare på budskabet: ‘Frygt Gud og giv ham ære; for hans doms time er kommet.’ De vil vende sig bort fra enhver afgud, som binder dem til denne jord, og vil ‘tilbede ham, som skabte himmelen og jorden og havet og vandkilderne.’ De vil frigøre sig fra enhver indvikling og vil stå frem for verden som mindesmærker over Guds barmhjertighed. Lydige mod ethvert guddommeligt krav vil de blive anerkendt af engle og af mennesker som dem, der ‘holder Guds bud og Jesu tro.’ Åbenbaringen 14,6–7.12.”

“Se, dage skal komme, siger Herren, da pløjerer skal indhente høstmanden, og den, der træder druerne, ham, der sår sæden; og bjergene skal dryppe af sød vin, og alle højene skal smelte. Og

jeg vil vende mit folk Israels fangenskab [om], og de skal opbygge de ødelagte byer og bo i dem; de skal plante vingårde og drikke vinen derfra; de skal også anlægge haver og spise frugten af dem. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal ikke mere rykkes op af deres land, som jeg har givet dem, siger Herren din Gud. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26. februar 1914.

Malakias kapitel tre blev opfyldt på Kristi tid og på milleritternes tid, og disse to historier identificerer dets opfyldelse i de sidste dage. Søster White knytter opfyldelsen af Malakias kapitel tre til Kristi værk med at rense templet.

„Ved at rense templet for verdens købere og sælgere kundgjorde Jesus sin mission: at rense hjertet for syndens besmittelse — fra de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3,1–3 citeret.“ Jesu Liv, 161.

Kristi renselse af templet repræsenterede hans værk med at rense den angrende synders hjerte. I sin tjeneste blandt mennesker rensede han to gange det jordiske tempel.

„Profeten siger: ‚Jeg så en anden engel komme ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner‘ (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, ‚fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin‘ (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske lærdomme. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud, og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun ‚lærer menneskebud som læresætninger‘ (Matthæus 15:9).“

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets helligbrødeagtige vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet. Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to tydeligt adskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: ‚Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin‘ (Åbenbaringen 14:8). Og i den tredje engels budskabs høje råb høres en røst fra himmelen sige: ‚Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal have del i hendes synder og ikke få del i hendes plager. For hendes synder er nået op til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger‘ (Åbenbaringen 18:4, 5).“ Selected Messages, bog 2, 118.

I opfyldelsen af Malakias kapitel tre var Johannes Døberen den budbringer, som beredte vejen for Jesus, som Pagtens Engel, til pludseligt at komme til sit tempel og to gange rense det. I sin tjeneste på tre og et halvt år rensede Han templet ved begyndelsen og afslutningen af sin tjeneste og påviste derved, at renselsesværket har en begyndelse, som repræsenterer afslutningen. Jesus illustrerer altid afslutningen ved begyndelsen, og i overensstemmelse med sit værk som Alfa og Omega begyndte og endte de tre og et halvt år med en tempelrenselse.

Ved afslutningen af de tre og et halvt år udgød Han det blod, som stadfæstede pagten, og som opfyldte forudsigelsen i Daniels niende kapitel om, at Han ville stadfæste pagten med mange i én

uge, i hvis midte Han skulle ryddes af vejen.

Og efter toogtresindstyve uger skal Messias udryddes, men ikke for sin egen skyld; og folket af den fyrste, som skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen; og dens ende skal komme med en oversvømmelse, og indtil krigens ende er ødelæggelser fast besluttet. Og han skal stadfæste pagten med mange i én uge; og midt i ugen skal han gøre ende på slagtoffer og afgrødeoffer, og på grund af vederstyggelighedernes udbredelse skal han gøre det øde, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, skal udgydes over den ødelagte. Daniel 9:26, 27.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Side efter side kunne skrives angående disse ting. Hele konferenser bliver gennemsyret af de samme forvredne principper. „For de rige mænd deri er fulde af vold, og indbyggerne deri har talt løgn, og deres tunge er svigefuld i deres mund.“ Herren vil virke for at rense sin menighed. Jeg siger jer i sandhed, Herren er ved at vende op og ned på og omstyrte i de institutioner, som er kaldt ved hans navn.”

„Hvor snart denne renselsesproces vil begynde, kan jeg ikke sige, men den vil ikke blive længe udsat. Han, som har sin kasteskovl i hånden, vil rense sit tempel for dets moralske besmittelse. Han vil grundigt rense sin tærskelplads. Gud har en sag imod alle, som øver den mindste uret; for ved således at handle forkaster de Guds myndighed og bringer deres del i forsoningen, den genløsning, som Kristus har påtaget sig for hver søn og datter af Adam, i fare. Vil det kunne betale sig at følge en kurs, som er Gud vederstyggelig? Vil det kunne betale sig at lægge fremmed ild på jeres røgelseskar for at frembære den for Gud og sige, at det ingen forskel gør?“

"Det har ikke været efter Guds ordning at samle så meget i Battle Creek. Den tilstand, som nu foreligger, er den, der blev fremstillet for mig som en advarsel. Jeg er syg i hjertet over dette billede. Herren gav advarsler for at forhindre denne demoraliserende tilstand, men de er ikke blevet taget til følge. 'I er jordens salt; men hvis saltet har mistet sin kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer derefter ikke til andet end at kastes ud og trampes ned af mennesker.'"

„Jeg appellerer til mine brødre om at vågne op. Medmindre en forandring finder sted hurtigt, må jeg lægge kendsgerningerne frem for folket; for denne tingenes tilstand må ændres; uomvendte mænd må ikke længere være ledere og bestyrere i et så vigtigt og helligt værk. Sammen med David tvinges vi til at sige: 'Det er tid for dig, Herre, at gribe ind; for de har tilsidesat din lov.'“ Special Testimonies, 30, 31.